

[Ministeren for skatter og afgifter]

at finde en endelig løsning på dette spørgsmål.

Ellemann-Jensen (V):

Der er ikke rigtig sammenhæng i de ting, ministeren siger til de enkelte ordførere. Til den ene ordfører bliver der sagt: vi kan ikke diskutere principperne. Det skal være, som det er lagt frem. Det er den gamle helhedssnak: sådan skal det være. Til den anden ordfører lyder det: vi vil sandelig da gerne samarbejde. Det er den pågældende, der har låst sig fast.

Ministeren har altså låst sig fast på, at sådan skal det gøres. Når ministeren ikke er blevet nervøs ved sit eget oprindelige forslag ved at læse svarene på de mange spørgsmål, udvalget har stillet, kan jeg kun råde ministeren til at bruge sin juleferie, hvis han får en sådan, til at læse de svar én gang til. Det er tit klogt. Prøv at læse de svar én gang til, hr. minister, og se, hvor meget det så er værd at stå fast på. Og hvis ministeren står fast, må vi gøre os klart, at vi altså ikke i denne omgang får løst de problemer, der uimodsigeligt er omkring problemet fradragsret for renter af privat gæld.

Vi får altså ikke løst problemet foreløbig, og så kunne jeg egentlig råde ministeren til at sætte et udvalgsarbejde i gang, der kunne kulegrave problemerne endnu en gang, men denne gang uden at lægge de begrænsninger på det embedsmands- og ekspertarbejde, der skal foregå, som man tidligere har lagt. For det er jo sagen, at de fleste gange man har sat sådan et arbejde i gang i en større sammenhæng, har man lagt nogle begrænsninger på arbejdet, som tit har gjort det vanskeligt virkelig at komme problemerne igennem.

Hagen Hagensen (KF):

Det er måske, fordi dagen i dag allerede har været lidt lang, at jeg ikke helt kan fatte, hvad hensigten egentlig er med beslutningsforslag nr. B 35. For skal jeg slutte ud fra, hvad ministeren har svaret her nu, kan man i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 35 alene drøfte de enkelte punkter, som er nævnt, og så skal man ende i en behandling af lovforslag nr. L 65, som stadig ligger i udvalget til videre drøftelse. Jeg kan ikke forstå dette mellemspil. Hvad skal det dog egentlig til? Når man lægger vægt på, at det er en

meget væsentlig del af den helhedspakke, som vi har til drøftelse i disse dage, må det vel også være sådan, at man skal have det igennem, for med det, vi har hørt i eftermiddagens løb om, hvordan den ene tror, man har en aftale med den anden, mens den anden siger, at det har vi ikke alligevel, hvordan i alverden vil man så kunne fastholde nogen på en eventuel tilslutning til dette beslutningsforslag? Så var det da bedre i første omgang at få klaret, om man kan få lovforslag nr. L 65 igennem eller man ikke kan. Det er min bestemte mening, at det, der inderst inde er årsagen til, at vi ikke er kommet længere, er ministerens erkendelse af, at man er kørt fast, at man ikke kan komme igennem med en renteomlægning på den måde, man har foreslået, og jeg håber også, det viser sig at blive umuligt. En sådan omlægning vil være til skade for borgerne i meget høj grad.

Glistrup (FP):

Den 23. januar i år meddelte Anker Jørgensens skatteminister: »Det er dog en klar forudsætning, at et eventuelt indgreb i retten til at fradrage renter af privat gæld må ske under hensyntagen til de mange skatteydere, som har disponeret på grundlag af de gældende regler, . . . « Citatet er fra Folketings-tidende 1979-80, sp. 5562. Og nu, inden det samme år er gået til ende, kommer altså regeringen Anker Jørgensens skatteminister og fremsætter et forslag, der går ud på, at f. eks. den skatteyder, der, skal vi sige har taget et 40-årigt lån den 8. oktober 1963, skal kunne redegøre - med enormt store skattemæssige konsekvenser - for, hvordan han har anvendt de penge, som han lånte i 1963, og det vil få betydning for den pågældende 20 år frem i tiden, hvis det, som skatteministeren her foreslår, virkelig skulle få tilslutning.

Der er noget, der ikke rimer, og derfor vil jeg gerne have ministeren til konkret at fortælle, i hvilket omfang det er sådan, at det, som den tidligere skatteminister har udtalt, ikke står til troende. For når en minister udtaler sig til folketinget, så gør han det jo, for at befolkningen virkelig kan indrette sig efter det, og et svar som dette er efter sin natur noget, der skulle kunne holde i årevis, for ellers har ministerens svar ikke den værdi som det papir, det står på. Derfor er det en